

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/98/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322011204
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4322011204.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a Mgr. Ľubomíry Podmaníkovej, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Levice z 28.08.2023, sp. zn. 2T/173/2022, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 21. decembra 2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Levice, konajúci samosudcom (ďalej len „súd prvého stupňa“), rozsudkom z 28.08.2023 sp. zn. 2T/173/2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

dňa XX.XX.XXXX v čase približne o 22.30 hod. v obci C., na adrese C. XXX vošiel bez súhlasu vlastníkov rodinného domu tam sa nachádzajúceho D. C., narodeného XX.XX.XXXX a B. C., narodenej XX.XX.XXXX, ktorých obvinený poznal, na pozemok prináležiaci k tomuto rodinnému domu takým spôsobom, že tam nájdeným kľúčom zaveseným pri bráne z vnútornej strany, si otvoril uzamknutú trojkridlovú bránu, cez ktorú vošiel na pozemok, kde prešiel k neuzamknutým dverám, ktorými vošiel do garáže, ktorá je súčasťou rodinného domu, kde sa nachádzalo osobné motorové vozidlo značky Renault Clio, EČV: E., z ktorého priestorov priehradky na strane spolujazdca odcudzil z dámskej peňaženky finančnú hotovosť vo výške 10 eur.

Za tento zločin uložil súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom obžalovanému podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona, za použitia § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej B. C., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C. XXX, spôsobenú škodu vo výške 10 eur.

Proti tomuto rozsudku, podal ihneď na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa, odvolanie obžalovaný. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že s rozsudkom nesúhlasí, odvolaním napáda výrok predmetného rozsudku o vine, tým pádom samozrejme aj výrok o treste, ale aj konanie, ktoré predchádzalo vydaniu tohto rozsudku, pričom rozsudok súdu prvého stupňa považuje za nezákonný, nesprávny, neobjektívny, nespravodlivý, nepresvedčivý, zmätočný, nepreskúmateľný, jednostranný, nelogický, svojvoľný (arbitrárny), nálezite neodôvodnený a zásadným spôsobom porušujúci jeho právo na spravodlivý súdny proces, ako aj právo na obhajobu. Namietal, že trestná činnosť kladená mu za vinu, nebola v dostatočnej miere preukázaná, prvostupňový súd pri nedodržaní procesného postupu nesprávne zistil skutkový stav veci, nevykonal úplne dokazovanie

a nedôsledne – mechanicky prebral všetky dôkazy zdokumentované v prípravnom konaní, ktoré následne nevyhodnotil správne jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k neúplným a nesprávnym právnym záverom. Namietal, že súd už od podania obžaloby nesprávne a nedôvodne vychádzal z vopred poňatého presvedčenia, že skutok sa stal a tento spáchal on, z čoho nadobudol dojem, že ho súd všetkými možnými spôsobmi chce odsúdiť za spáchanie skutku, ktorý nespáchal, počas celého konania popieral spáchanie skutku a je nevinný. Poukázal na to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie o vine postavil iba na jednom priamom dôkaze, výpovediach poškodeného D. C., lebo okrem jeho nevierohodnej výpovede, žiadny iný priamy dôkaz nesvedčí o spáchaní samotného skutku, ani o tom, že by vošiel na pozemok poškodeného, ale ani o tom, že by bol odcudzil nejakých 10 eur z auta poškodeného. Výpovede poškodeného považoval za nejasné, nelogické, nepresvedčivé, klamlivé a neustále sa meniace, plné pochybností a neodstrániteľných rozporov a najmä nie vierohodné, taktiež namietal rozpory vo výpovediach poškodeného z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní, uviedol, že tento bol usmernený synom F. C. a zámerne vyvracal svoje tvrdenia z prípravného konania, aby nepadlo podozrenie na neho, že klame, zavádza a vymýšľa si. Ďalej uviedol, že výpovede B. C. a F. C., ako manželky a syna poškodeného nemožno považovať ani len za nepriamy dôkaz, nakoľko tieto osoby sú jednak najbližšími príbuznými poškodeného, teda sú zaujaté a nie nestranné, údajný skutok nevideli, nepočuli, ani iným spôsobom nevníмали, vypovedali len k tomu, čo im poškodený povedal, avšak nemohli sa k tomu vyjadriť, či je to pravda alebo nie. Namietal i tvrdenia znalkyne z odboru psychiatrie, ako i to, že znalecký posudok a výpoveď svedkyne nemôžu ovplyvniť záver súdu o preukázaní, že skutok spáchal alebo nie, poukázal na výpoveď svedka G. B., ktorá nadväzuje na výpoveď svedka H. I., z ktorej vyplýva, že predmetný skutok ani spáchať nemohol, nakoľko o 22.30 hodine bol na úplne inom mieste. Je názoru, že prvostupňový súd výpoveď svedka H. I. úplne odignoroval, nepreveroval a nevenoval tomuto dôkazu dostatočnú pozornosť aj z toho hľadiska, že ide o kľúčového svedka obhajoby. Poukázal na odmietnutie jeho návrhov na vykonanie dokazovania prvostupňovým súdom, hoci boli dôvodné, opodstatnené a náležite odôvodnené a taktiež, že svoj postup, resp. rozhodnutie o odmietnutí dôkazov náležite a presvedčivo neodôvodnil, čím porušil jeho právo na obhajobu spočívajúceho v porušení zásad kontradiktórnosti konania a zásady rovnosti zbraní. Mal za to, že obhajoba dostatočným spôsobom spochybnila obžalobu jednak nevierohodnosťou poškodeného, ale najmä skutočnosťou, že on sa nemohol vlámať do obydľia poškodeného, keď v tom čase preukázateľne bol na úplne inom mieste a navyše počas celého konania sa nenašiel motív, prečo by sa práve on mal vlámať do obydľia poškodeného, keď v ten istý deň mal výplatu. Taktiež uviedol, že ani obžaloba na jeho osobu nebola podaná v súlade s § 234 odsek 1 Trestného poriadku, poukázal na právo na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru a z neho vyplývajúcu judikatúru ESĽP (ESĽP vo veci MetalcoBt. V. Maďarsko, rozsudok z 1. februára 2011, č. 34976/05), ako i judikatúru Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/14, I. ÚS 110/07). Jednoznačne podľa jeho názoru, v danej trestnej veci obžaloba nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov a neboli vykonané také dôkazy, ktoré by bez najmenších pochybností dokázali, že skutok sa stal a že ho spáchal on ako obžalovaný a podľa jeho názoru výsledky vykonaného dokazovania odôvodňujú postup podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý je obžalovaný, spáchal a poukázal na zásadu „in dubio pro reo“. S poukazom na všetky uvedené dôvody žiadal, aby Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, podľa § 315 Trestného poriadku primárne konštatoval prípustnosť odvolania podľa § 306 odsek 1 Trestného poriadku a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 odsek 1 a odsek 3 Trestného poriadku a aby v súlade s § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že jeho podané odvolanie je dôvodné a následne vydal nasledovný rozsudok:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, b/, c/, d/, a e/ Trestného poriadku sa zrušuje odvolaním A. B. napadnutý rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/173/2022 zo dňa 28.08.2023 v celkom rozsahu.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX oslobodzuje spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Levice č. 2 Pv 251/22/4402 zo dňa 25.11.2022 na tom skutkovom základe, že dňa XX.XX.XXXX v čase približne o 22.30 hod. v obci C. na adrese C. XXX vošiel bez súhlasu vlastníkov rodinného domu tam sa nachádzajúceho D. C., nar. XX.XX.XXXX a B. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorých poznal, na pozemok prináležiaci k tomuto rodinnému domu takým spôsobom, že tam nájdeným kľúčom zaveseným pri bráne z vnútornej strany, si otvoril uzamknutú trojkrídlovú bránu, cez ktorú vošiel do garáže, ktorá je súčasťou rodinného domu, kde sa nachádzalo osobné motorové vozidlo značky Renault Clio EČV: E., z ktorého priestorov priehradky na strane spolujazdca odcudzil z dámskej peňaženky finančnú hotovosť vo výške 10 eur, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nad rámec písomných dôvodov odvolania za obžalovaného neuviedol žiadne ďalšie nové skutočnosti a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok s tým, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol oslobodzujúcim rozsudkom postupom podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku, keďže vina obžalovaného preukázaná nebola.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridrižoval dôvodom odvolania tak, ako to písomne rozviedol jeho obhajca a naďalej trval na tom, že v danom čase na mieste činu nebol, je nevinný a pripojil sa ku konečnému návrhu svojho obhajcu.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch. Zastal názor, že Okresný súd Levice vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci a tieto dôkazy aj zákonným spôsobom vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 odsek 12 Trestného poriadku a dospel k správnejmu záveru o vine obžalovaného, ktorému bolo spáchanie skutku preukázané predovšetkým výpoveďou poškodeného D. C., ktorú výpoveď sa snaží odvolaním obžalovaný spochybníť, pričom podľa jeho názoru sa súd s hodnovernosťou tejto výpovede zákonným spôsobom vysporiadal, aj rovnako s výpoveďou svedka H. I., na ktoré poukázal a s týmito sa stotožnil, preto odvolanie obžalovaného nepovažoval za dôvodné a navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku, ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednanú vec na rozhodnutie, plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti preskúmal odsudzujúci výrok o vine a výrok o treste, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a to aj z hľadiska zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytýkaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania niektorého z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že orgány činné v trestnom konaní postupovali v zmysle ustanovenia § 2 odsek 10 Trestného poriadku, v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno d/ Trestného poriadku, a ktoré súd prvého stupňa nepochybné potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaného a o uloženom mu treste.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb konania napadnutého rozsudku predchádzajúcich, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby a tým by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie primerane odôvodnil tak, ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku, keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonávaných dôkazov, stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je totiž zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní jeho konania o otázke viny a pri ukladaní trestu, s ktorým sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje, a na ktoré poukazuje.

Krajský súd, ako súd odvolací, rovnako ako súd prvého stupňa, mal za nepochybné preukázané, že obžalovaný sa skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku dopustil a medzi konaním obžalovaného a vzniknutým následkom existuje príčinná súvislosť. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o preukázaní zavinenia obžalovaného, poukazujúc na výpoveď poškodeného D. C., ako rozhodujúci dôkaz, ktorá bola podporená aj výpoveďami poškodených B. C.

a svedka F. C., ktorí vypovedali ohľadne okolností, ako sa o skutku dozvedeli, ako aj o časových súvislostiach spáchania skutku.

Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona a to z dôvodov uvedených v právnej vete napadnutého rozsudku a v napadnutom rozsudku náležite odôvodnil tak skutkové zistenia, ako i právnu kvalifikáciu konania obžalovaného a odvolací súd, ktorý dospel k rovnakým vecným a právnym záverom, preto v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré si v plnom rozsahu osvojil.

Námietky obžalovaného uvádzané v písomnom odôvodnení odvolania, vyhodnotené ako jeho obranu z dôvodu, že v danom čase na mieste činu nebol, je nevinný (i keď využil svoje právo a vo veci nevypovedal ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom) a spochybňovanie výpovede poškodeného D. C., považoval odvolací súd za irelevantné vzhľadom už na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa s hodnovernosťou výpovedí poškodeného D. C., ako aj svedka H. I. (ktorý ani nebol pri spáchaní skutku) vysporiadal zákonným spôsobom, o čom pochybnosti nemal ani odvolací súd.

Poškodený D. C. v prvotnej výpovedi po vznesení obvinenia (18.08.2022) podrobne popísal spáchanie skutku obžalovaným a odvolací súd tak, ako i súd prvého stupňa nepochybnil ani jeho ďalšie výpovede, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní.

Súd prvého stupňa tiež hoc stručne, ale dostatočne jasne a vecne sa vysporiadal s tým, z akého dôvodu odmietol návrhy na vykonanie dôkazov navrhnutých obhajobou (viď na čl. 6 rozsudku).

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa uznajúc napadnutým rozsudkom obžalovaného vinným zo spáchania už z vyššie označeného trestného činu, vykonaným dôkazom opodstatnene a aj zákonu zodpovedajúcim spôsobom, pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu, uviedol všetky relevantné skutočnosti a úvahy, ktorými sa v tomto smere spravoval, u obžalovaného prihliadol na všetky kritériá ustanovené v § 34 odsek 1, odsek 2, odsek 3, odsek 4 Trestného zákona a správne mu uložil nepodmienečný trest odňatia slobody s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti uvedené v § 34 odsek 4 Trestného zákona. Súd prvého stupňa tiež správne aplikoval ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona a trest, ktorý uložil obžalovanému je trestnom zákonným a primeraným v rámci zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 194 odsek 3 Trestného zákona (tri roky až osem rokov), pričom pre prevažujúci pomer priťažujúcich okolností, zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu (štyri roky osem mesiacov až osem rokov).

I odvolací súd dáva do pozornosti, že skutku sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho podmieneného odsúdenia, taktiež bol viackrát priestupkovo postihovaný (12-krát, z toho 9-krát za priestupky voči občianskemu spolunažívaniu), v dobe po zadržaní bol pod vplyvom alkoholu.

Keďže sa odvolací súd aj s týmito súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku stotožňuje, na ne predovšetkým poukazuje s tým, že obžalovanému napadnutým rozsudkom uložený trest tak pokiaľ ide o jeho druh (nepodmienečný trest odňatia slobody), aj jeho výmeru (päť rokov), ako i rozhodnutie o uložení povinnosti nahradiť spôsobenú škodu, možno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za primeraný spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavineniu obžalovaného, nezisteným poľahčujúcim a zisteným priťažujúcim okolnostiam, osobe obžalovaného, jeho pomerom a možnostiam nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona) a následne tiež za spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej, ako aj v oblasti generálnej prevencie (§ 34 odsek 1 Trestného zákona). I zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, odvolací súd považoval za správne a zákonné, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o treste odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho prospech, odvolanie ním podané podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiť, že nie je dôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).